

LINDA HOWARD

SĂRUTĂ-MĂ
ÎN TIMP CE DORM

KISS ME WHILE I SLEEP

by Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin

Editurii MIRON

Editura MIRON

UNU

Paris

Lily își înclină ușor capul și zîmbi spre însotitorul ei, Salvatore Nervi, în timp ce șeful de sală, foarte tăcut și grațios, o ajută să se așeze la masa cea mai bună din acel restaurant; doar zîmbetul ei mai era original, deși aproape nimic altceva la ea nu mai era. Ochii ei albastru-arctic căpătaseră o nuanță caldă de căprui, de la lentilele de contact; părul ei blond fusese vopsit într-o nuanță de saten-închis-nurcă, cu șuvițe mai deschise. La cîteva zile își șampona rădăcinile, ca nu cumva să se vadă nuanța de blond.

Pentru Salvatore Nervi ea era Denise Morel, un prenume destul de obișnuit pentru numeroșii Morel din Franța, dar nu un nume prea cunoscut, ca să stîrnească alarme în subconștient. Salvatore Nervi era un om suspicios din fire, fapt care i-a salvat viața de atât de multe ori, încît nici nu-și mai amintea de toate ocaziile. Dar, dacă în această seară totul ar fi mers bine, în sfîrșit urma să fie prinș - se pare, din cauza bărbăției sale. Foarte ironic.

Trecutul ei fabricat la comandă avea doar cîteva straturi superficiale; nu avusese timp să pregătească mai mult. Chiar ea a pus pariu că omul nu-și va pune acoliții să sape mai

adînc de atât și că își va pierde răbdarea necesară așteptării răspunsurilor, înainte să-i facă avansuri.

În mod normal, dacă era nevoie de un trecut, Langley îl pregătea pentru ea, doar că de data aceasta era pe cont propriu. În timpul scurt pe care l-a avut la dispoziție a făcut cum a putut mai bine. Probabil că Rodrigo, fiul cel mai mare al lui Salvatore și numărul doi în organizația Nervi mai făcea și acum săpături; nici ea nu mai avea mult timp pînă ce el urma să afle că această Denise Morel apăruse din senin, cu doar cîteva luni în urmă.

- Ah! exclamă Salvatore, instalîndu-se pe scaunul său, cu un oftat, după care iî întoarse zîmbetul. Era un bărbat chipeș, în jur de cincizeci de ani; avea un aer tipic italian, părul negru lucios, ochi căprui sclipitori și o gură senzuală. Avea mania să se mențină în formă, deși nu avea nici un fir de păr cărunt – poate fiindcă se vopsea. Arăți minunat în seara aceasta; tî-am spus-o deja?

De asemenea avea și farmecul acela clasic italian. Păcat că era un criminal cu sînge rece. Ei bine, la fel era și ea. Aici se potriveau de minune, deși ea spera că nu se vor potrivi exact. Avea nevoie de o cît de mică nepotrivire.

- Mi-ai spus, comentă ea, privindu-l cu căldură. Avea un accent parizian; se pregătise îndelung ca să atingă acest nivel. Îți mulțumesc încă o dată.

Managerul restaurantului, domnul Durand, se apropie de masa lor și înclină capul cu deferență.

- Monsieur, mă bucur să vă revăd. Am vești bune: am făcut rost de o sticlă de Château Maximilien optzeci și doi. A sosit ieri, iar cînd v-am văzut numele, am pus-o de-o parte

pentru dumneavoastră.

- Excelent! zise Salvatore, surîzător. Bordeaux '82 a fost o recoltă exceptională și foarte puține sticle mai rămăseseră. Iar acestea se vindeau la prețuri ridicate. Salvatore era un cunoșcător de vinuri și era dispus să plătească orice sumă ca să poată bea un vin rar. Mai mult de atît, adora vinul. Nu achiziționa sticle doar ca să le aibă; el bea vinul, se delecta cu el și examina aromele și buchetul. Se uită la Lily zîmbind. Vinul acesta este ambrozie; vei vedea.

- Mă îndoiesc, răspunse ea calm. Nu mi-a plăcut niciodată nici un vin. A ținut să menționeze asta de la bun început, anume că era o franțuzoaică neobișnuită, care detesta gustul vinului. Papilele ei gustative aveau gusturi de plebeu. De fapt, lui Lily iî plăcea să bea cîte un pahar de vin, dar cînd era cu Salvatore, nu era Lily; era Denise Morel, iar Denise nu bea decîn cafea sau apă îmbuteliată.

Salvatore rîse și zise:

- Vom vedea. A comandat totuși cafea pentru ea.

Era cea de-a treia întîlnire a ei cu Salvatore; de la început a jucat destul de dur cu el, mai dur decîn și-ar fi dorit, fiindcă i-a refuzat primele două invitații în oraș. Acesta fusese un risc calculat, menit să iî domolească precauția. Salvatore era obișnuit ca oamenii să-i solicite atenția, favorurile; nu era deloc obișnuit să fie refuzat.

Faptul că în aparență nu era interesată de el iî stîrni lui interesul, fiindcă aşa se comportă oamenii puternici: se așteaptă ca alții să le acorde atenție lor. În același timp ea refuza să se plieze pe gusturile lui, aşa cum o făcea acum cu vinul. La primele două întîlniri pe care le-au avut el a

încercat să o convingă să guste din vinul lui, iar ea a refuzat cu încăpăținare. Nu a mai fost niciodată cu vreo femeie care să nu încerce automat să-i facă pe plac, iar acum era intrigat de distanța pe care o păstra ea.

Lily detesta să iasă cu el, să fie nevoită să-i surîdă, să discute cu el, să suporte chiar și cea mai firească atingere. În cele mai multe situații a reușit să-și controleze supărarea, silindu-se să se concentreze pe ce avea de făcut, dar uneori simțea că-i vine greață de furie și durere, fiindcă nu putea să-l atace pur și simplu cu mîinile goale.

Dacă ar fi putut, l-ar fi împușcat, dar el se bucura de o protecție excelentă. Ca o rutină, ea era perchezitionată de fiecare dată când i se permitea accesul aproape de el; chiar și le primele două întîlniri, care au avut loc la evenimente sociale, toți oaspeții fuseseră perchezitionați în avans. Salvatore nu se urca niciodată într-o mașină la loc deschis; șoferul lui trăgea mașina întotdeauna sub o marchiză protectoare, de unde el urca, apoi nu mergea nicăieri într-un loc unde trebuia să coboare din vehicul neprotejat. Dacă ieșirea nu era posibilă aşa, atunci nu mergea într-acolo.

Lily se gîndeau că trebuie să aibă o ieșire secretă, sigură, din casa lui de la Paris, astfel să se poată mișca în voie, fără sătirea nimănui, iar dacă avea aşa ceva, ea nu o detectase încă.

Acest restaurant era preferatul lui, fiindcă avea o intrare acoperită, separată, pe care o foloseau cei mai mulți clienți. Localul era, de asemenea, unul exclusivist; lista de așteptare era lungă și oarecum ignorată. Aici clienții plăteau bine pentru un loc care le era cunoscut și sigur, iar managerul făcea toate eforturile ca să le asigure securitatea. Nu existau

mese așezate direct la ferestrele principale; existau jardiniere cu flori.

Coloane din cărămidă erau folosite pentru compartimentarea spațiului, ajutînd și la obturarea vederii spre interior dinspre ferestre. Efectul era unul intim, dar și costisitor. O armată de chelneri în costume negre forfoteau de jur împrejurul meselor, umplînd paharele, golind scrumierele, îndepărțînd fărîmiturile, în general îndeplinind orice dorință, cu mult înainte de verbalizarea ei.

Afară, pe stradă, erau parcate mașini care camuflau și ele ușile de oțel, ferestrele din sticlă securizată, antiglonț. În interiorul mașinilor stăteau bodyguarzi înarmați, care supravegheau strada, precum și ferestrele clădirilor învecinate, unde puteau pîndi amenințări, reale sau nu.

Singurul mod în care acest restaurant putea fi preluat, laolaltă cu infamii lui clienți, ar fi fost cu ajutorul unei rachete ghidate. Orice altceva ar fi depins de noroc și ar fi fost imprevizibil. Din nefericire, ea nu dispunea de o rachetă ghidată.

Otrava era în sticla cu vinul de Bordeaux, care urma să fie servit în curînd și era atât de puternică, încît doar o jumătate de pahar ar fi fost letală. Managerul se dăduse peste cap să procure acest vin pentru Salvatore, dar Lily se dăduse și mai mult peste cap să pună mâna pe el prima și să aranjeze ca sticla să ajungă în mîinile domnului Durand. De cum a aflat că ea și Salvatore vor veni aici la cină, de-abia atunci a demarat livrarea vinului.

Salvatore va încerca să o convingă să împartă vinul cu el, dar cu siguranță nu o să se aștepte ca ea să bea.

Probabil că el ar fi dorit ca ea să împartă patul cu el în această noapte, dar îi era predestinat să fie din nou dezamăgit. Ura ei era atât de puternică, încât cu greu s-a forțat să se lase sărutată de el și să-i accepte atingerea cu o oarecare bună dispoziție. Pentru nimic în lume nu i-ar permite să facă mai mult de atât. În plus, ea nu intenționa să mai fie în compania lui cînd otrava o să înceapă să-și facă efectul, iar asta ar trebui să se întîmple în patru, pînă la opt ore de la ingestie, după estimările doctorului Speer; în acest răstimp ea o să plece din țară.

Pînă ce Salvatore își va da seama că se întîmplă ceva grav, va fi prea tîrziu; otrava își va fi făcut deja efectul devastator, afectîndu-i rinichii, ficatul, apoi inima. Va urma un colaps total al tuturor sistemelor. Ar putea să mai trăiască încă vreo cîteva ore, poate o zi întreagă, pînă ce trupul o să-i cedeze. Rodrigo va răscoli toată Franța, căutînd-o pe Denise Morel, dar ea o să fie dispărută – cel puțin pentru o vreme. Nu avea intenția să plece pentru totdeauna.

Otrava nu era arma pe care ar fi ales-o în mod obișnuit; la asta s-a ajuns chiar datorită obsesiei lui Salvatore legată de securitate. Metoda ei preferată era pistolul și l-ar fi folosit chiar dacă știa că ea însăși putea fi împușcată pe loc, dar pînă acum nu reușise să găsească o metodă prin care să aducă o armă mai aproape de el. Poate că, dacă nu ar fi lucrat singură...poate că nu.

Salvatore a supraviețuit după numeroase încercări de asasinat, iar din fiecare învățase cîte ceva. Nici măcar un trăgător de elită nu ar fi reușit să-l nimerească. Să-l ucizi pe Salvatore Nervi însemna fie să utilizezi otravă, fie o armă

masivă, care i-ar fi ucis și pe toți cei aflați în preajma lui. Pe Lily nu ar fi deranjat-o să-l lichideze pe Rodrigo, sau pe altcineva din organizația lui Salvatore, doar că Salvatore era suficient de isteț încît să se asigure că mereu în jurul lui se aflau oameni nevinovați.

Lily nu putea să ucidă cu sînge rece și nediscriminatoriu; cu asta se deosebea radical de Salvatore. Probabil că asta era singura diferență, dar pentru propria ei sănătate mintală, trebuia să mențină această diferență.

Avea treizeci șișapte de ani. Făcea asta de cînd avea opt-sprezece ani, aşadar jumătate din viața ei fusese o asasină și încă una bună, prin urmare rămăsesese longevivă în această afacere. La început vîrstă ei a reprezentat o avere: era atât de tînără și avea o față atât de proaspătă, încît nimeni nu o privea ca pe o amenințare. Acum nu mai avea această avere, dar experiența îi conferise numeroase alte avantaje. Aceeași experiență, totuși, a uzat-o în aşa măsură, încît uneori se simțea extrem de fragilă, cam cum este coaja de ou: încă o lovitură ar fi distrus-o.

Sau poate că deja era distrusă și nu și-a dat seama încă. Știa că senzația dominantă era aceea că nu-i mai rămăsesese nimic și că viața ei era un deșert sterp. Nu putea să vadă decît țelul din față ei: Salvatore Nervi se scufunda, la fel cum se scufunda toată organizația lui. Dar el era primul și cel mai important, fiindcă el dăduse ordinul să fie uciși oamenii pe care ea i-a iubit cel mai mult. Mai departe de acest unic scop nu putea să vadă nimic, nici o speranță, nici un rîset, nici o rază de soare. Pentru ea nu însemna aproape nimic, dacă poate nu va supraviețui obiectivului pe care l-a stabilit pentru ea însăși.

Dar asta nu însemna nicidcum că va renunță. Nu era genul de sinucigașă; era o chestiune de mîndrie profesională să-și facă datoria, dar să și scape întreagă. Totuși, în inima ei se frâmânta speranța umană că, dacă ar putea să îndure, într-o zi această durere sumbră se va diminua, iar ea o să poată regăsi bucuria. Speranța era doar o flăcăruie, dar una strălucitoare. Părerea ei era că speranța îi ține pe cei mai mulți oameni în priză, chiar și în fața disperării copleșitoare, și tot datorită ei puțini renunță.

Acestea fiind spuse, nu-și făcea iluzii despre dificultatea gestului pe care voia să-l facă și nici în legătură cu șansele ei de după. După ce va termina treaba, va trebui să dispară complet, presupunând că va rămîne în viață. Avocații din Washington nu vor fi fericiți pentru că ea l-a scos din joc pe Nervi. Așadar nu numai Rodrigo va porni în căutarea ei, dar și oamenii ei, iar acum nu credea că rezultatul va fi cu mult diferit atunci cînd oricare dintre ei o să pună mâna pe ea. Își pierduse rezervarea, dacă se poate spune aşa, ceea ce însemna nu numai că devenise neimportantă – dintotdeauna fusese aşa – dar i se va dori chiar dispariția. Ca o concluzie, situația nu era deloc una bună.

Nu se putea întoarce acasă, mai ales că nici nu mai avea o casă. Nu le putea pune în pericol pe mama și sora ei, ca să nu mai vorbim de familia surorii ei. Oricum nu mai vorbise cu niciuna dintre ele de doi ani...ba nu, erau patru ani de când nu o sunase pe mama ei. Sau cinci. Știa că sănt bine, fiindcă era informată periodic, dar nu mai simțea că are un loc în lumea lor, nici acestea în lumea ei.

Nu și-a mai văzut familia de vreo zece ani. Ei făceau parte din Înainte, iar acum ea se afla irevocabil în După.

Prietenii ei din domeniu îi deveniseră familie – și au fost măcelăriți.

Din momentul în care se zvonise că Salvatore Nervi era în spatele morții prietenilor ei, ea s-a concentrat asupra unui singur lucru: să se apropie de Salvatore cît se poate de mult, ca să-l poată ucide.

El nici măcar nu ascundea faptul că a ordonat uciderea lor; s-a folosit de această ispravă ca să le dea tuturor lecția că nu este o idee bună să-l enervezi. Nu se temea de poliție; cu relațiile lui era de neatins. Salvatore cumpărase atât de multe persoane sus-puse, nu numai în Franța, dar în întreaga Europă, încît putea totul și făcea exact cum poftea.

Începu să-și dea seama că Salvatore vorbea cu ea și era iritat fiindcă era evident că ea nu-i acordă atenție.

- Scuză-mă, se fistică ea. Mă îngrijorează mama. M-a sunat astăzi și mi-a zis că a căzut pe scări acasă. Spunea că nu s-a rănit, dar cred că mîine voi merge la ea ca să verific personal. A trecut de șaptezeci și bătrînii își rup oasele ușor, nu-i aşa?

A fost o minciună agilă. Salvatore era italian pînă în măduva oaselor; și-a adorat mama și înțelegea devotamentul față de familie. Se schimbă la față și deveni îngrijorat.

- Da, sigur că trebuie să mergi. Unde locuiește?

- La Toulouse, răspunse ea, numind un oraș cît mai îndepărtat de Paris, dar între hotarele Franței. Dacă el îi spunea lui Rodrigo despre Toulouse, ea ar fi cîștigat cîteva ore pînă ce Rodrigo ar fi pornit să o caute în sud. Desigur, Rodrigo și-ar fi putut da seama că ea a menționat Toulouse doar ca diversiune; acum nu putea stabili încă dacă planul

va funcționa sau nu. Nu putea să piardă îndoindu-se de îndoileile altora. Își va urma planul și va spera că va funcționa.

- Cînd te vei întoarce?

- Poimîine, dacă toate sînt în regulă. Dacă nu... Tăcu și ridică din umeri.

- Atunci va trebui să profităm la maximum de seara aceasta. Ochii lui pătrunzători emanau pasiune și-i sugerau exact la ce se gîndeau acum.

Ea nu se prefăcu. Se retrase încet și ridică o sprînceană.

- Poate, zise mieros. Poate că nu. Din tonul ei îl lăsa să înțeleagă că nu tremura de nerăbdare să se culce cu el.

Măcar atît, retragerea ei i-a ascuțit lui interesul și i-a ridicat febra din privire. Se gîndi că poate refuzul ei i-a amintit de zilele tinereții, cînd îi făcuse curte răposatei sale soții, mama copiilor lui. Fetele tinere din Italia generației lui își păzeau cu sfîrșenie virtutea, poate că și acum o mai făcea, din cîte auzise ea.

Doi chelneri s-au apropiat, unul din ei ținînd în mîini o sticlă de vin, ca pe o comoară neprețuită, iar celălalt îi aducea ei cafeaua. Ea zîmbi în semn de mulțumire. Chelnerul îi lăsa cafeaua pe masă, apoi ea începu să-și toarne tactică laptele, fără să-i acorde pic de atenție lui Salvatore. Chelnerul desfăcu sticla de vin cu gesturi teatrale, apoi prezenta dopul spre a fi mirodit. De fapt, ea se concentra asupra sticlei. Cunosătorii de vinuri apreciau acest ritual al dopului, dar ea nu-l înțelegea. Singurul ritual legat de vin era, după părerea ei acela de a desface sticla și de a turna vin în pahar, după care vinul trebuia băut. Nu voia să miroasă un dop.

După ce Salvatore a dat din cap apreciativ, chelnerul, foarte solemn și conștient de atenția celor de la masă, turnă vin în paharul lui Salvatore. Lily își ținu repirația cînd îl văzu pe Salvatore că agită vinul în pahar, miroindu-i buchetul, apoi soarbe o înghiștitură.

- Ah! zise el și închise ochii de plăcere. Minunat.

Chelnerul se înclină, de parcă el ar fi fost responsabil pentru minunăția vinului, apoi lăsa sticla pe masă și se retrase.

- Trebuie să-l guști, îi zise Salvatore lui Lily.

- Ar fi o risipă, zise ea și bău din cafea. Pentru mine, asta are gust plăcut, adăugă și arătă spre cafea. Vinul.....bah!

- Crede-mă, vinul acesta te va face să te răzgîndești.

- Mi-au mai promis și alții înainte. Dar s-au înșelat.

- Ia doar o înghiștitură. Atît cît să-i simți gustul, o tachina el și pentru prima dată observă o scînteie de mînie în ochii lui. El era Salvatore Nervi și nu era obișnuit să fie refuzat, mai ales dacă persoana era o femeie pe care o onorase cu atenția sa.

- Detest vinul...

- Nu ai încercat *acest* vin, spuse el și luă sticla, turnă puțin vin într-un pahar, apoi îl întinse spre ea. Dacă nu îți se va părea că e paradisul, atunci nu te voi mai ruga niciodată să mai guști un alt vin. Îți dau cuvîntul meu.

Aici era foarte adevărat, fiindcă urma să moară. Dar și ea va muri, dacă va bea.

Cînd o văzu că dă din cap negativ, își pierdu răbdarea și atunci puse paharul pe masă cu un gest brutal.

- Nu vrei să faci nimic din ce te rog, zise el, sfredelind-